

Els Berkeley

L'any 1820 a Wiltshire, un gran comtat del sud d'Anglaterra, hi vivia una família d'ascendència burgesa. El cap d'aquesta era en Callum Berkeley, que havia heretat la fortuna del seu pare en ser fill únic i s'havia casat amb la dona més bella de la cort, la Violet Lee. El fruit d'aquest amor havia creat tres fills; dos nens, en George i en Charlie i la filla petita, la Sophie.

Quan la Sophie només tenia deu anys la fortuna de la família va patir una estrebada de la qual no s'arribaria a recuperar mai del tot. Els Berkeley havien invertit la major part dels seus diners en una fàbrica tèxtil que es va incendiar poc temps després d'obrir-la, en un error al funcionament d'una de les màquines.

Des d'aquest moment, el matrimoni va acordar que en quant la Sophie tingués el primer sagnat la casarien amb algun home que tingués terres i diners per així poder treure a la família de la pobresa de la qual no podien escapar. Mentrestant, seguirien aparentant a la resta de la noblesa que el seu cognom era sinònim de riquesa per no espantar els futurs pretendents de la seva bonica filla.

Els anys van anar passant i la Sophie s'havia anat convertint en una jove dolça, intel·ligent i divertida de catorze anys. Ara que ja podia tenir fills havia arribat el moment que els seus pares ja feia anys que esperaven.

Dins d'una setmana els O'Brien celebrarien una festa i aquesta donaria inici a la "temporada". En una setmana, les joves que haguessin arribat a l'edat serien presentades en societat i les que la temporada anterior no haguessin trobat marit ho tornarien a intentar de nou.

Al llarg d'aquesta setmana la mare de la Sophie la va portar a encarregar un vestit nou amb el qual aniria a la festa. Quan la modista el va acabar, van anar perquè se l'emprovés i va resultar que li quedava de meravella. Tot i que ella no va ser capaç de veure's, ja que l'únic que podia mirar era el jove tan ben plantat que havia entrat a la botiga carregat de teles. La modista els va explicar que aquell era en Thomas, un noi que havia quedat orfe i que havia aollit a canvi que treballés per a ella.

Portava una camisa tacada de suor que li anava petita i, pel que pensava la Sophie, no devia tenir molt més de quinze anys. Els dos van quedar enamorats l'un de l'altre en aquell moment de silenci en el qual les mirades ho van dir tot.

Aquest episodi d'amor a primera vista va quedar guardat com un tresor als records dels dos adolescents. L' enamorament fortuït va arribar fins a tan bon punt que la Sophie no va ser capaç de coquetejar amb cap noi de la festa, tot i que era per al que la seva mare l'havia estat preparant. Ella només podia pensar en ell i en com desitjava tornar-lo a veure.

Un dia, quan ja no podia aguantar-se més, va mentir a una de les donzelles per poder escapar de casa i trobar-se amb aquell noi. Va entrar d'amagat per la porta del darrere de la modisteria i allà al magatzem va trobar en Thomas, que va somriure en veure-la. Ella es va presentar de nou, a la vegada que ell, amb un somriure a la cara, li preguntava que hi feia allà. La Sophie li va explicar de forma tímida el que havia sentit quan el va conèixer i la necessitat que li havia sorgit de tornar a veure'l. De cop, van sentir com la modista cridava en Thomas, i ell, que encara no havia tingut temps de contestar, va agafar la mà de la jove i sense que calguessin les paraules van sortir corrents de la botiga.

Van passar tota la tarda junts coneixent-se en un passeig d'amagat mentre aquell sentiment de papallones a l'estómac anava creixent entre els dos.

Amb l'arribada del vespre, van decidir en escriure's per carta i trobar estones en les quals veure's d'amagat, sabent els dos, que ningú no aprovaria la relació que s'estava forjant.

El conte de fades que vivien d'amagat anava creixent i amb el pas del temps, les mentides, cada cop es notaven més. Per sort, ella li havia confessat al seu germà Charlie, amb qui tenia molta confiança, que es veia d'amagat amb en Thomas. Aquest se l'estimava molt i desitjava que algun dia es pogués casar amb qui estimés, sense fer distincions de cap mena, i per això va decidir ajudar-la.

En canvi, el seu altre germà, en George, no sabia el que, però alguna cosa estava passant i s'encarregaria d'esbrinar-ho. Per això, quan un matí va arribar una d'aquelles moltes cartes, no va dubtar en obrir-la, i, esverat pel que contenia, va anar a trobar la seva germana per preguntar-li qui era el noi que tan dolces paraules li escrivia. A contracor, la Sophie va haver de confessar al seu germà gran els seus sentiments per en Thomas. En George era conscient de la situació crítica de la família i en la necessitat que la seva germana trobés un bon marit. Per tant, en assabentar-se, va córrer a explicar-li els fets a la seva mare, que no va trigar a trobar una solució de caràcter... massa radical.

Uns dies després, la mare de la Sophie va comunicar-li que el seu germà l'havia avisat del seu enamorament i que hi posaria remei. Ella pensava que la seva mare s'enfadaria molt i que no deixaria que tornés a veure en Thomas mai més. En canvi, la mare es va mostrar amable i va convidar el jove a sopar. La Sophie irradiava il·lusió, no podia creure que la seva mare hagués pres aquella decisió. Va anar corrents a explicar al Charlie, el que va alegrar-se molt per ella i per la decisió tan progressista que la seva mare havia pres. Però, en realitat, aquell sopar no era més que un parany...

Un cop la taula va ser parada pel sopar, Lady Berkeley es va apropar sigil·losament als coberts del jove, impregnant-los d'un potent i insípid verí. La dona preveia que el sopar transcorregués sense que el noi presentés els símptomes fins a arribar a casa seva. Però, en contra del previst, la substància va fer efecte de seguida, i, abans d'arribar a les postres, en Thomas, començà a retorçar-se de dolor mentre una escuma blanquinosa li regalimava dels llavis.

La Sophie va començar a plorar davant l'estupefacció de la resta de la família. La seva mirada desesperada va trobar-se els ulls culpables de la seva mare i va entendre el que estava passant.

No podia creure que la seva mare hagués estat capaç de cometre aquella atrocitat i veient com el seu estimat expirava el seu últim alè, va fugir de casa decidida a posar fi a una vida que ja no tenia cap sentit.

Va córrer fins al pont amb la idea de llançar-se al riu i, quan va arribar, s'aturà uns instants; va ser llavors quan va comprendre què l'havia portada fins allà. Tota una vida d'hipocresia dirigida per la voluntat de la seva família l'havia fet víctima d'un destí del qual no podia escapar.

En Charlie havia sortit darrere seu, però amb la foscor de la nit, quan va arribar al pont, no va veure-la. Quan ja havia perdut l'esperança de trobar la seva germana, un reflex de la lluna sobre els cristalls del penjoll de la Sophie l'enlluernà. El collaret de la noia havia quedat sobre les pedres de la vora del riu.

Va ser tot el que van trobar d'ella. Potser aquella nit havia decidit posar fi a la seva vida llençant-se del pont. O potser, el que havia llençat era tan sols aquella joia, desfent-se amb ella d'una vida terrible que l'esperava, i a canvi, convertint-se en fugitiva, però per sobre de tot això, convertint-se en una dona lliure que empenia una nova vida lluny del cognom Berkeley.